

άντρας της, και δέ θά συμβεί τίποτα.

—Τουλάχιστον δέ μ' έβρισες, μου 'πε κείνη.

—Μή λές βλακείες, τής είπα.

Καθόμουνα ακόμη κουλουριασμένος, γυμνός, τά πόδια πάνω στό σεντόνι, δταν βγήκ' ή Μαρία χτυπώντας πίσω της τήν πόρτα.

Διατηρούσα μιά κάποια άμυδρή, άμυδρότατη έλπίδα. Τήν άλλη μέρα χάθηκε κι αυτή. 'Υπέφερα. Μου κόστισε τρομερά και περισσότερο γιατί έφταιγα. Γύριζα κι έφταιγα. 'Η 'Αθήνα δέ μέ χωρούσε.»

«Και τώρα;», ρώτησα.

«Τί τώρα;», είπε. «Τή σκεφτόμουνα λίγο ακόμα, τήν ξέχασα.»

“Ως έδω ή κουβέντα.

Βλέπω ένα τετράγωνο άνοιγμα, πάντα τό ίδιο.

Σκοτεινιάζει, φωτίζει, πάντα τό ίδιο. Μετά ό γκρεμισμένος τοίχος. Πήγαν νά τόν κατεδαφίσουν, δέν τό 'καναν, έγινε πάρκινγκ κι έμεινε και θά παραμείνει ώς δτου έτούτη ή άτελής τροχιά πάνω μου γυρίζει στή γή.

Ποιά γή; Κάτω ψιλό χαλίκι για τ' αυτοκίνητα. 'Απ' τό παράθυρό μου βέβαια δέ φαίνεται. 'Οροφος τρίτος έμεις, βάλε ήμιόροφους, ύπόγεια...

Χτές δλη μέρα, νόμιζα πώς βρέχει. "Ακουγα ένα συνεχές ρολάρισμα νερού, σά νά περνάνε ρόδες στή μουσκεμένη άσφαλτο.

'Εντέλει δέν είταν, μου είπαν. Τό 'χα άπλώς νομίζει.

Περάσαν μέρες.

“Οταν ξανάρθε, γελούσε.

«Είμαι άντρας», είπε.

Τόν κοίταξα. Τό 'λεγε ήρεμα κι έδειχνε νά πιστεύει.

«Δέν θά 'θελα ποτέ ή γυναίκα μου νά μ' άπατήσει», ξανάπε κι ύστερα «μιά γυναίκα μ' άξιοπρέπεια δέν τό 'χει ανάγκη ν' άποκρούει.»

(Βέβαια — βέβαια... "Αχρουν, άοσμον και άγευστον.)

'Εκείνος ξεφύλλιζε τό βιβλίο.

'Εννιάμισι πάλ' ή ώρα.

«Ναάαά νά.....»

«Μά τί άκούς;» ρώτησε.

Και ξαφνικά μου 'ταν ανάγκη. Τόν παρακάλεσα νά τρέξει, ίσως πρόφταινε νά δει.

'Ετρεξε. "Ελειψε πέντε άκριβώς λεφτά.

Γύρισε.

«Τίποτα», είπε ήσυχα. «'Απολύτως τίποτα. Κάθε πού σφάζουνε κάποιος πουλά στή γειτονιά πλεμόνιασαα για τίς γάτες.»

“Ερση Λάγκε

